

ΠΕΠΟΝΙ

ΠΕΠΟΝΙ, ΤΟ, ουσ. [<μτγν. πεπόνιν <πεπόνιον, υποκορ. του αρχ. ουσ. πέπων (= ώριμος)], το πεπόνι. (Ακολουθούν 11 φρ.)·

- Αλωνάρη με τ' αλώνια και με τα χρυσά πεπόνια, βλ. λ. [Αλωνάρης](#)·

- άνοιξε το κεφάλι του σαν πεπόνι Αργεΐτικο, βλ. λ. [κεφάλι](#)·

- βαρύ πεπόνι, άνθρωπος βαρύς, άκεφος, που δύσκολα μιλάει σε άλλον, που δύσκολα συναναστρέφεται κάποιον: «Ξέρουμε όλοι ότι είναι βαρύ πεπόνι ο τύπος και δεν ασχολούμαστε μαζί του»·

- δικό σου το μαχαίρι, δικό σου το πεπόνι, βλ. λ. [μαχαίρι](#)·

- η γριά το μεσοχείμωνο πεπόνι επεθύμησε, βλ. λ. [γριά](#)·

- μας κάνει το βαρύ πεπόνι ή μου κάνει το βαρύ πεπόνι, προσποιείται το βαρύ, τον άκεφο, τον ακατάδεκτο, το βαρύ πεπόνι: «απ' τη μέρα που κέρδισε κάτι λεφτά, μας κάνει το βαρύ πεπόνι». Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του·

- μαχαίρι έχεις, πεπόνι τρως, βλ. λ. [μαχαίρι](#)·

- όποιος έχει μαχαίρι, τρώει πεπόνι, βλ. λ. [μαχαίρι](#)·

- το παίζει βαρύ πεπόνι, βλ. συνηθέστ. μας κάνει το βαρύ πεπόνι·

- του άνοιξα την καρδιά μου σαν πεπόνι Αργεΐτικο, βλ. λ. [καρδιά](#)·

- του άνοιξα το κεφάλι σαν πεπόνι Αργεΐτικο, βλ. λ. [κεφάλι](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας